

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra MOD

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 233.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000353552/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

ogsaa bliver mig selv til Byrde; men saadan er det vel Guds Vilje. — Jo, han var saa heftig bevæget deraf, at han ansaa dette for den værste Modgang, han havde haft som Lærer ved Universitetet. — Men siden troer jeg dog nok, han fortrød det noget og kunde forstaa, at det mest var Spilopper. Jo, Oprør det er ham den aller værste Pestilents, — og Uorden. Og man veed jo ikke saa lige, hvad han vil kalde dettehér.

Vognen holdt nu netop udenfor det sorte Klosters Port. Der stod nogle Munke i den og saa paa Toget, og de kunde jo let løbe ind og sige det til Doktor Luther. Om nogen af dem gjorde det, vidste man ikke, — men det var mærkeligt at see og høre: hvor stille alle blev, mens Vognen holdt her. — Doktor Luther kom imidlertid ikke, og man drog videre ad Elsterporten til.

Saa snart Vognen standsede bag Hospitalet, hvor Baalet stadig brændte, styrtede alle Fodgængerne sammen om den forat rive de Pavelige ned paa Jorden og mishandle dem. Man spændte Hestene fra for ogsaa at kunne komme til fra Forsiden. De Pavelige forsvarede sig tappert, man skulde tro, det ikke var en Spøg hverken for dem eller for Modpartiet. Men nu kom nogle af Angriberne løbende med Halm, som blev kastet under Vognen; der blev tændt Ild deri, og nu fik de Pavelige travlt med at komme af den, — Paven selv kom ned paa Hovedet, og hans Hat gik helt i Stykker. Den blev straks brændt. Det samme skete med Doktor Ecks og Ochsenfarts Bøger, skjønt de forsvarede dem drabeligt.

Tilio var sprungen ned af Vognen lige i Armene paa Modstanderne; han fik en Del Knubs, men slap dog forholdsvis hurtig fri, da han kun havde sit eget Ansigt og sin egen Dragt. Han var ikke noget. —

Dette var ogsaa den Følelse, han selv havde, da han lidt efter ganske ene atter gik ind mod Byen. Han var ingen Ting, og det var ingen Ting, syntes han. Han søgte at holde fast, i Erindringen, ved Luther og hans Handling om Morgen; men det kunde ikke jage hans Lede bort. Denne store og mærkelige Begivenhed gik mod hans Vilje i eet med de intetsigende, kjedelige Løjer, som var fulgt bagefter.

Han paaskyndede sin Gang, da han tænkte paa, at Folk vel snart igjen vilde fylde Gaden, naar de vendte tilbage fra deres sidste Bedrift. — Han skulde hen forat høre en Forelæsning af den juridiske Professor Schurf, — det var nu og-

saa kjedeligt, thi det hindrede ham i at høre Martin Luther tale om Bandullen, hvilket vilde skee samtidig. Havde han blot ikke aftalt med den Magister, som læste med ham, at de skulde mødes paa Collegiet til Schurfs Forelasning, saa havde det da ogsaa været meget rimeligere at høre paa det andet.

Han gik op paa sit Værelse hos Smedens forat hente en Bog. Men der blev han saa siddende med sine sørgmodige Tanker til langt over den Tid, da han skulde møde paa det juridiske Collegium, — og altsaa ogsaa over den Tid, da Doktor Martin skulde begynde sin Tale.

Han tænkte altid paa sin Moder, der var noget tungsindet, naar hans Sørgmodighed saaledes undertiden ligesom lammede ham, saa han glæmte at handle. Han havde altid været bange for at komme til at ligne sin Moder. — Da Timen næsten var til Ende, rejste han sig forat gaa ud, han vidste ikke, hvorhen.

Det var fremdeles skarp Frost. Det var begyndt at rende med Sneen henad Jorden, men der kom ingen Ting ned. — Solen skulde lige til at skjule sig i en blaa Bæk i Sydvest, men kastede endnu et halvslukt, gult Skjær paa de frosne Pytter paa Gaden. Han kom hurtigt ud af Elsterporten mod Øst, og gik saa ud over de frosne Enge, ned mod Floden.

Han havde netop ikke villet tænke mere paa sin Moder, men gik nu alligevel midt i Erindringer om hende og om Hjemmet — dér i Lindenthal ved Torgau, hvor han var fra. Aa ja — ikke saa lidt af hans Optagethed af Doktor Martin havde vel egentlig sin Grund i hans Moders Tungsindehed — og dens Aarsag igjen. Hans Forældre var ikke rigtig gifte; hans Fader var Præst, og en katolsk Præst kunde jo ikke have nogen rigtig Kone. De levede jo lige saa ordenlig sammen som andre Ægtefolk og havde faaet fem Børn med hinanden; men hans Moder havde altid følt Skam og havde vel ogsaa Samvittighedsnag, fordi det var ulovligt. Hun havde saa talt med Doktor Martin, — og han havde ogsaa trøstet hende og sagt hende store og gode Ord derom. Men Loven kunde han jo ikke forandre. Tillos Fader var nu af en anden Slags; det havde Sønnen altid syntes. Han tog sig vist ikke den Sag saa nær — eller Verden i det hele. Men han havde nogle meget store Tanker om, hvad Tiden skulde bringe, og det ogsaa snart, og netop ved Doktor Martin; Verden skulde da for Resten blive en helt anden; Tilso gad vide, om hans Fader ikke mente, der skulde komme et Slags Paradis eller